

doorgaans verdiende Molm geld genoeg om vrouw en kinderen van het noodige te voorzien.

Het was een goedhartig, vroolijk man, die in bijna alle opzichten van zijn vrouw verschilde. Den meesten tijd bracht hij op zee door; zoo nu en dan maar kwam hij een paar dagen thuis, als de vangst ruim was geweest en hij rustte, of zout moest laden. Den Zondag bracht hij meestal aan wal door en 's winters dwong het ijs hem niet zelden een lange vacantie te nemen. Zoo ook nu. Zijn schuitje lag rustig in de haven aan de lange palen gemeerd en alleen af en toe moest Molm of zijn knecht er heen, om toe te zien, dat de vloed het niet op den wal zette, of dat het bij eb, als de haven droogliep, goed terecht kwam. Tijd had hij dus in overvloed. In huis was hij echter zelden. Het voortdurende kijven en knorren van zijn vrouw stemde hem onaangenaam en als hij eenigszins kon, ontvluchtte hij zijn woning, om bij den een of anderen kennis een praatje te gaan maken over de vangst of over het varen. Piet was er altoos op uit met vader mee te gaan en kon dan uur aan uur doorbrengen met luisteren naar die verhalen van buitengewone vangsten, van ontzettende gevaren bij de redding van schipbreukelingen, of bij de berging van waren uit een gestrand schip. Men kon het den jongen aanzien, dat hij vurig naar het oogenblik verlangde, waarop hij met vader mee zou gaan naar zee.

Wel vindt hij het schuitje klein en de reizen kort, doch, als hij maar eerst zeebeenen heeft en een jaar of zoo heeft meegevaren, dan! . . . en verre tochten naar de Oost, — om de wereld, als 't kon, doemen reeds voor zijn verbeelding op. Er zit een dapper hart in den jongen.

Nu echter is er geen sprake van vertellen of schertsen. Zoodra de eerste indruk, door Piets dwaas voorkomen veroorzaakt, bij vader verdwenen is, komt de ernst van het oogenblik boven en vraagt hij: „Wel, Piet! de vloedplanken al in orde? Laat ik ereis zien, of ze wel goed dichtgestopt zijn.”

Met kloppend hart wacht Piet het onderzoek af. Vader drukt met den breeden duim in alle hoeken of er nog holten zijn; kijkt alle naden na; drukt op den bovenrand der planken om te zien of ze stevig genoeg aangeduwd zijn, en als na zijn onderzoek geen enkele fout, geen enkel verzuim is opgemerkt, klopt hij Piet op den schouder, en zegt: „Mooi, jongen! Dat heb je flink gedaan! Je moeder klaagt anders over je, maar als je zóó je best gaat doen, zal 't niet lang duren of je zult meê kunnen! Ga je nu maar gauw wasschen!”

Piet is in een oogenblik aan de pomp en wast en boent, alsof het de Zondagsbeurt was en staat spoedig in de kamer, die het gezin voor alles dient.

Rondom de tafel, die bij het raam op den rood-tegelen vloer staat, zit het gezin reeds aan den avond boterham, — vader, moeder en de kinderen: een jongen van acht, een van zes en het oudste zusje, dat drie jaar is. Het kleinste, een meisje van vier maanden, ligt in de houten schommelwieg, die in den hoek staat. Op den haard gloeien eenige kolen vuur en ligt een knappende knor,